

Коли над вітчизною сяяло Сонце...

Оскар Фіш

Коли над вітчизною сяяло Сонце,
Мрії летіли скрізь простір далекий
У той самий бік, де мешкає радість,
Де кожна людина як родич тобі.

Там люди гуляли, як янголи в небі
Легкою ходою по хмарах пухнастим,
Даруючи всім казкове майбутнє
Та подих свободи солодкий як мед.

Недовго тривале щасливе життя,
Наповнились хмари грозою гучною
Та миттю наступною все пролунало.
Сирени завили прокляттям війни.

Домівки обернулись у руїни чорні!
Мільйон життів перетворилися у жах!
Мільйон дитинств скінчились у ту мить!
А Сонця лік, наповнився кровавими сльозами.